

NEREDZAMĀIS KAĶĒNS

Darbojas:

Askolds

Edgars

Elga – viņa sieva

Imants – viņu dēls

Inga

Sandra

Laila

Spicais – oficiants

Brigita – bufetniece

Večuks

1. cēliens

1. aina

Vakars. Pilsētas nomale. Askolds.

Askolds (*sauc kaķi*). Kis, kis, kis... kis, kis, kis... Nāc, mincīt, nāc... kis, kis, kis... Nu, nāc, nebaidies... kis, kis, kis, kis... minci, minci, minci... kis, kis, kis, kis...

Uznāk Edgars, apstājas, skatās. Askolds pamet skatienu uz viņu, bet neliekas traucēts.

Askolds. Kis, kis, kis, kis... minci, minci, minci...

Edgars. Nenāk?

Askolds. Saprotams, ka nenāk.

Edgars. Apvainojies?

Askolds. Né, nav iemesla.

Edgars. Kāpēc tad viņš nenāk?

Askolds. Vai jūs nāktu, ja kāds jūs tā sauktu – kis, kis, kis?

Edgars. Es nē.

Askolds. Viņš arī nenāk.

Edgars. Bet es taču neesmu kaķis.

Askolds. Viņš ir. Nu un tad?

Edgars. Es domāju, ka tas nav viens un tas pats.

Askolds. Kas?

Edgars. Es un kaķis.

Askolds. Atšķirība ir tikai tā, ka jūs esat cilvēks, bet viņš – kaķis.

Edgars. Tā ir visai būtiska atšķirība.

Askolds. Jā, bet tā ir vienīgā. Starp jums ir tikai tik daudz atšķirības, cik starp cilvēku un kaķi. (*Turpina saukt.*) Kis, kis, kis... minci, minci, minci...

Edgars. Ja tā labi padomā – jums neapšaubāmi ir taisnība.

Askolds. Minci, minci... kis, kis, kis, kis...

Edgars. Bet es pēc savas pieredzes zinu, ka kaķi parasti nāk, ja tos tā sauc.

Askolds. Šis, kā redzat, nenāk. (*Sauc.*) Kis, kis, kis, kis, kis, kis... minci, minci, minci...

Edgars. Bet kāpēc viņš nenāk?

Askolds. To es nezinu.

Edgars. Vai jūs jau sen viņu pazīstat?

Askolds. Kopš dzimšanas. Divus mēnešus.

Edgars. Tātad tas ir jūsu kaķis?

Askolds. Viņš ir tikpat daudz mans, cik es viņa.

Edgars. Jūsu atbilde maz ko paskaidro.

Askolds. Bet tā izsmel visu, cik es par mūsu attiecībām zinu. Tā ir patiesa.

Edgars. Ja tā padomā – jums atkal ir taisnība. Vai jums nav iebildumu, ka es te tā stāvu?

Askolds. Jūs man netraucējat. Bet varat stāvēt arī kā citādi. (*Turpina saukt.*) Minci, minci, minci.

Edgars. Ziniet, kas man ienāca prātā – es ar šo kaķi esmu tieši tādās pat attiecībās kā jūs. Viņš ir tikpat daudz mans, cik es viņa.

Askolds. Taisnība. Nemaz nedomāju to noliegt.

Edgars. Vai jūs vienmēr viņu tā saucat?

Askolds. Kis, kis, kis? Jā.

Edgars. Un viņš nekad nenāk?

Askolds. Nē.

Edgars. Tad kāpēc jūs viņu tā saucat?

Askolds. Bet kā lai citādi kaķi pasauc?

Edgars. Jums taisnība. Tātad viņš nekad vēl pie jums nav atnācis?

Askolds. Kāpēc? Viņš pie manis nāk labprāt.

Edgars. Bet kā jūs to panākat?

Askolds. Nekā. Kad viņam iegribas, viņš atnāk pats.

Edgars. Kāda jēga tad ir saukt? Sēdiet un gaidiet, kamēr viņš pats atnāks.

Askolds. Jūsu priekšlikums nav slikts, bet man pret to ir divi iebildumi.

Edgars. Kādi?

Askolds. Pirmkārt, kāpēc lai es sēdētu un garlaikotos, ja varu pakavēt laiku, viņu saukdam?

Edgars. Un otrs?

Askolds. Ja viņš atnāk tai brīdī, kad es viņu saucu, tad varu uzskatīt, ka viņš ir atnācis uz manu uzaicinājumu. Šī apziņa dod gandarījumu. (*Sauc.*) Minci, minci, minci... Kis, kis, kis...

Edgars (*skatās*). Kur viņš ir? Godīgi sakot, es viņu neredzu.

Askolds. Protams. Jo viņš ir neredzams.

Edgars. Patiešām?

Askolds. Vai tad jūs viņu redzat?

Edgars. Nē.

Askolds. Nu, tātad...

Edgars. Es domāju, ka viņš varbūt ir noslēpies tur aiz tā krūma.

Askolds. Kāpēc viņam būtu jāslēpjas, ja viņš tāpat jau ir neredzams?

Edgars. Loģiski. Un ļoti dīvaini.

Askolds. Vai jūs tas pārsteidz?

Edgars. Tas, ka viņš ir neredzams? Taisnību sakot, jā.

Askolds. Mani arī tas sākumā mulsināja. Bet nu jau es esmu pieradis.

Edgars. Tātad viņš patiešām ir neredzams?

Askolds. Protams. Kad viņš atnāks, gan pats redzēsiet. (*Sauc.*) Kis, kis, kis, kis...

Edgars. Bet kā jūs zināt, ka viņš ir tieši tur?

Askolds. Vai tad es teicu, ka viņš ir tur?

Edgars. Nē... Bet es skatos, uz kuru pusi jūs saucat.

Askolds. Uz kuru pusi tad man vajadzētu saukt?

Edgars. Es nezinu.

Askolds. Es arī nezinu.

Edgars. Un tomēr – kāpēc jūs saucat tieši uz to pusi?

Askolds. Tāpēc, ka es nezinu, kur īsti viņš ir.

Edgars. Bet vienalga – kāpēc jūs domājat, ka viņš ir tieši tur?

Askolds. Es nedomāju, ka viņš ir tur. Es vienkārši saucu uz to pusi. Manuprāt, ir vienalga, uz kuru pusi es saucu, ja skaidri nezinu, kur viņš ir.

Edgars. Nu, bet tomēr – kāpēc jūs, skaidri nezinādams, kur viņš ir, saucat tieši uz to pusi?

Askolds. Jums taisnība – tas taču ir idiotisms – saukt tieši uz to pusi, ja es nemaz nezinu, kur viņš īsti ir...

Edgars. Protams.

Askolds. Kā jūs domājat – uz kuru pusi man vajadzētu saukt?

Edgars. Nezinu. Manuprāt, tas ir gluži vienalga.

Askolds. Ko jūs man iesakāt darīt?

Edgars. Nezinu. Es pirmoreiz mūžā saskaros ar šādu problēmu.

Askolds. Bet pēdējoreiz viņš ieņaudējās tieši tur.

Edgars. Tātad jums tomēr ir iemesls domāt, ka viņš ir tieši tur?

Askolds. Tas nav iemesls. Viņš taču jau sen varēja aiziet no turienes.

Edgars. Cik nepatīkami...

Askolds. Jūs mani galīgi izsitāt no sliedēm.

Edgars. Atvainojiet.

Askolds. Viņš vienmēr man tādā veidā ir atradies, bet tagad es sāku baidīties, ka tik viņš nepazūd. Esmu ļoti viņu iemīlojis un nezinu, ko darīšu, ja viņš man tagad pazudīs.

Edgars. Es jūs saprotu un jūtos ļoti vainīgs.

Askolds. Man no tā vieglāk nekļūst.

Edgars. Es pasēdēšu ar jums, kamēr viņš atradīsies.

Askolds. Un ja nu viņš vispār neatrodas?

Edgars. Tik ilgi gan es nevaru aizkavēties. Mani gaida mājās.

Askolds. Kas?

Edgars. Sieva un dēls.

Askolds. Bet man ir tikai šis kaķēns.

Edgars. Un kur ir jūsu mājas?

Askolds. Nezinu. Kaut kur ir, bet es nezinu, kur.

Edgars. Vai jūsu mājas pazuda?

Askolds. Nē. Man nekad tās nav bijušas. Bet kaut kur taču tām ir jābūt.

Edgars. Un jūs tās meklējat?

Askolds. Nē. Jo es taču nezinu, kur tās meklēt. Bet kaut kur tām ir jābūt, un es ceru, ka reiz tās atradīsies. Es esmu optimists.

Viņiem aiz muguras ieņaudas kaķēns. Abi pagriežas.

Askolds. Fū... Kā akmens novēlās no sirds.

Edgars. Vai tas ir viņš?

Askolds. Jā.

Edgars. Redzat nu – izrādās, ka viņš bija pavisam pretējā pusē, nevis tajā, uz kuru jūs saucāt.

Askolds. Jā, bet viņš varēja būt arī tai pusē, uz kuru es saucu.

Edgars. Protams. To es nenoliedzu.

Askolds. Kad sauc, tad nekad nevar zināt, kur viņš ir. Dažreiz izrādās, ka viņš ir tieši tur, kur es saucu. (*Sauc.*) Kis, kis, kis...

Neredzamā kaķēna ņaudieni tuvojas.

Edgars. Viņš nāk šurp...

Askolds. Jā.

Edgars. Jūs saucat, un viņš nāk.

Askolds. Jā, es saucu, un viņš nāk, nevis viņš nāk tāpēc, ka es viņu saucu.

Edgars. Kā jūs zināt?

Askolds. Jūs atkal mani mulsināt...

Edgars. Nē, es vienkārši jautāju.

Askolds. Tieši ar jautājumiem var visvieglāk cilvēku samulsināt.

Edgars. Galu galā, svarīgi ir tikai tas, ka viņš beidzot ir atradies un nāk.

Askolds. Kā nu kuram. Man, piemēram, ir ļoti būtiski – vai viņš nāk tāpēc, ka es viņu saucu vai vienkārši tāpat – tāpēc, ka viņam ir sagribējies.

Kaķēns ņaudēdams tuvojas.

Askolds. Kis, kis, kis... minka, minka... Diemžēl es šaubos, vai kādreiz to uzzināšu...

Bet tur jums ir taisnība – tas, ka viņš nāk, jau pats par sevi ir ļoti svarīgi... minka, minka, minka... (*Pieliecas un glāsta kaķēnu.*)

Edgars. Vai tā viņu sauc?

Askolds. Kā?

Edgars. Par Minku?

Askolds. Es nezinu, Droši vien, ka ne.

Edgars. Kāpēc tad jūs sakāt – minka, minka?

Askolds. Tā ir pieņemts saukt visus kaķus, kuriem nezina vārdu.

Edgars. Vai tad jūs pat nezināt, kā viņu sauc?

Askolds. Jūs zināt?

Edgars. Nē, bet es domāju...

Askolds. Es arī nezinu.

Edgars. Bet tas taču ir jūsu kaķis?

Askolds. Nu un tad? Vai jūs sava kaķa vārdu zināt?

Edgars. Man nav kaķa.

Askolds. Tātad jūs esat vēl bēdīgākā stāvoklī nekā es. Man vismaz ir kaķis, kaut arī es nezinu viņa vārdu. Bet jūs ne tikai nezināt sava kaķa vārdu, jums pat viņa nav. (*Paskatās uz augšu.*) Kaut kas nopilēja.

Edgars. Jā, laikam sāk smidzināt.

Askolds. Tad redz, kas viņu atdzina pie manis. (*Glāsta neredzamo kaķēnu.*) Tas bija lietus... Jā, viņš sajuta lietus tuvumu un tāpēc skrēja pie manis. (*Paceļ kaķēnu un uzliek sev uz pleca.*) Nevis tāpēc, ka es viņu saucu...

Edgars. Patiešām smidzina.

Askolds. Jūs tagad iesiet uz mājām?

Edgars. Jā.

Askolds. Savu solījumu jūs esat izpildījis. Sakiet – cik tagad ir pulkstenis?

Edgars (*paskatās pulkstenī*). Dīvaini...

Askolds. Kas jūs pārsteidza?

Edgars (*pieliek pulksteni pie auss*). Nē, iet...

Askolds. Kas noticis?

Edgars. Nevar būt, ka tagad jau ir pusviens?

Askolds. Kāpēc gan ne?

Edgars. Es taču neesmu ar jums notērējies septiņas stundas?

Askolds. Interesantās sarunās laiks paiet nemanot.

Edgars. Jums taisnība... Un tomēr – septiņas stundas – tas ir par traku... Bija ap pusesešiem, kad es jūs ieraudzīju..

Askolds. Vai jūs esat par to pārliecināts?

Edgars. Pilnīgi.

Askolds. Tādā gadījumā mēs patiešām esam nopļāpājuši septiņas stundas.

Edgars. Tas nevar būt.

Askolds. Paskatieties – tur ir ielas pulkstenis. Es tik tālu neredzu. Cik tas rāda?

Edgars (*skatās*). Arī pusviens... Bet tas taču nevar būt...

Askolds. Dīvaina sakritība, ka divi nepareizi pulksteņi rāda vienu un to pašu laiku...

Edgars. Bet nevar taču būt tik vēls!

Askolds. Cikos jums vajadzēja būt mājās?

Edgars. Es parasti pārrodos ap sešiem, vēlākais – ap septiņiem...

Askolds. Nepatīkami. (*Rāda uz otru pusi.*) Tur ir vēl viens ielas pulkstenis. Cik tas rāda?

Edgars (*skatās*). Arī pusvienu.

Askolds. Vēl jo dīvaināk, ja trīs nepareizi pulksteņi rāda vienādu laiku.

Edgars. Vai tiešām jau ir tik vēls?... Neticami...

Askolds. Faktus neinteresē, vai jūs tiem ticat vai ne. Tie vienkārši pastāv. Jūs izskatāties stipri satriekts.

Edgars. Es vienmēr esmu laikus bijis mājās...

Kaķēns ieņaudas.

Askolds. Klausieties – vai jūs nevēlaties ieiet kopā ar mani kādā krodziņā un turpināt šo saistošo sarunu? Ārā jau stipri smidzina, un es baidos, ka mans kaķēns izmirks.

Edgars. Kādā krodziņā?

Askolds. Protams, ka tikai slēgtā. Es esmu pārāk labās domās par sevi, lai staigātu pa krogiem, kas ir atvērti.

Edgars. Interesanti – kā jūs domājat iekļūt slēgtā krodziņā?

Askolds. Par to neraizējieties. Man tas nav nekas sevišķs. Es tā bieži mēdzu darīt.

Edgars. Atmūķēsiet durvis?

Askolds. Nē – pietiekoši oficiāli.

Edgars. Nē, es nevaru – man ir jāiet uz mājām.

Askolds. Bet vai jūs zināt, kur ir jūsu mājas?

Edgars. Zinu.

Askolds. Bet tas, ka ir pusviens, jums neliekas dīvaini?

Edgars. Liekas.

Askolds. Nu, tā tad...

Edgars. Ko jūs ar to gribat teikt?

Askolds. Vai tiešām jūs neinteresē, kas būs tālāk?

Edgars. Bet mani gaida mājās.

Askolds. Jūs gaida mājās ap sešiem, septiņiem, bet cik ir tagad?

Edgars. Pusviens.

Askolds. Nu, tā tad...

Edgars. Es vienmēr esmu bijis laikus mājās.

Askolds. Vai arī tagad jūs vēl cerat laikus ierasties mājās?

Edgars. Nē.

Askolds. Par ko tad jūs nevarat izšķirties?

Ieņaudas kaķēns.

Edgars. Tagad jūs esat mani samulsinājis.

Askolds. Es jau jums teicu, ka visvieglāk ir cilvēku samulsināt ar jautājumiem. Ja jūs tūlīt nenāksiet, tad es aizeju, jo mans kaķēns jau ir galīgi slapjš.

Edgars. Labi – es jūs pavadišu.

Abi aiziet. Ņaud kaķēns.

Imanta istaba. Silta, mierīga gaisma. Skan klusa mūzika. Imants sēž atzveltnes krēslā un šķirsta žurnālus. Atvērts logs. Pie rūts kāds pieklauvē.

Imants. Kas tur ir?

Inga. Es. Inga.

Imants. Nāc iekšā. (*Pieiet pie loga un pasniedz viņai roku.*)

Inga (*iekāpj*). Paldies. Ārā pretīgi smidzina. Mēs ar Sandru un Lailu pastaigājāties, bet tad sāka līt, un viņas man pazuda.

Pie durvīm atskan klauvējiens.

Imants. Jā.

Ienāk Elga.

Elga. Cik ir pulkstenis?

Imants. Pusseši.

Elga (*noregulē pulksteni*). Mans steidzas. (*Prom.*)

Inga. Viņa mani nepamanīja.

Imants. Jā.

Inga. Kas viņai noticis?

Imants. Nekas.

Inga. Man viņa likās tāda jocīga.

Imants. Viņa vienkārši tevi nepamanīja.

Inga. Kad viņas man pazuda, es nevarēju izdomāt, ko darīt. Bija tikai pusseši, un uz mājām iet man vēl negribējās. Turklāt tik pretīgi smidzināja. Es esmu caur un cauri izmirkusi. Tad es nolēmu, ka atnākšu pie tevis. Ir taču stulbi pussešos atgriezties mājās? Vai ne?... Zini, es labprāt izģērbtos un izžāvētu drēbes. Tās man ir pamatīgi samirkušas. Vai tev nav kāds striķis?

Imants. Paņem – atvilktnē ir.

Inga. Paldies. (*Paņem virves kamolu un sāk izvilkt istabā.*) Vai tu sen jau esi mājās?

Imants. No pussešiem.

Inga. Jā, tas bija tieši pussešos, kad viņas man pazuda, Es biju stipri apjukusi. Smidzina tāds pretīgs, sīks lietutiņš un viņu vairs nekur nav. Vai tas nav jocīgi, ka es izdomāju atnākt tieši pie tevis?... Es taču varēju iet arī uz mājām. Pie tam es nezināju, ka tu esi mājās. Tas bija tieši pussešos. Es laikam intuitīvi jutu, ka tu esi pārnācis... (*Sāk izģērbties un kārt drēbes uz virves.*) Slapjas... Caur un cauri slapjas... Cik tur vajag, lai saslimtu... es šausmīgi baidos no slimībām... Bet ar tādām drēbēm var viens un divi dabūt plaušu karsoni... Es šausmīgi baidos no plaušu karsoņa... (*Izģērbusies līdz pēdējai pieklājības robežai.*) Tā... Nebaidies, es tālāk vairs neizģērbšos. Es zinu, ka tas nav pieklājīgi. Lai nu tagad žūst... (*Atlaižas krēslā.*) Ko tu skaties?

Imants. Žurnālus.

Inga. Kas tie ir par Žurnāliem?

Imants (*pasniedz viņai*). Skaties.

Inga (*šķirsta žurnālus*). Baigi forši... (*Ieklausās.*) Pil... Tu jūti, cik ļoti es biju samirkusi?
... Tagad tev piepilēs visa grīda...

Imants. Es vēlāk saslaucīšu.

Inga. Kā tu domā – vai es nesaaukstēšos tā sēžot? Vispār – pie tevis ir silti.

Imants. Es varu iedot kreklu.

Inga. Esi tik mīļš – iedod gan.

Imants (*sameklē Ingai skapī kreklu*). Apskaties šo.

Inga. Paldies. Man patīk. (*Velk kreklu.*)

Aiz loga atskan Sandras balss.

Sandra. Imant!... Imant!...

Inga. Tā ir Sandra. Ej, ielaid viņu.

Imants (*pieiet pie loga*). Nāc iekšā. (*Pasniedz roku.*)

Sandra (*iekāpj un nodrebina*). Brr... Cik te ir silti... Es esmu galīgi slapja... (*Ingai.*) Es vai traka paliku, kad sāka smidzināt, un jūs abas man pazudāt.

Inga. Nabadzīte. Es varu iedomāties.

Sandra. Es taču dzīvoju pilsētas otrā galā un šai pusē nekad vēl neesmu bijusi... Es arī labprāt izģērbtos un izžautu savas drēbes... Ja vien atrastos vēl kāda virve...

Imants. Paskaties – tur atvilktne ir jābūt.

Inga. Es tev sameklēšu. (*Atrod virvi.*)

Sandra. Paldies. Kur lai mēs to izvelkam?

Imants. Skatieties pašas.

Inga un Sandra sāk izvilkt virvi.

Sandra. Kur jūs abas tik pékšņi pazudāt?

Inga. Saproti... Mēs pazudām katra atsevišķi... Sāka smidzināt, un es skatos – ne tevis, ne Lailas vairs nav... Tici – es negribēju tevi pamest... Es zināju, ka tu te esi pirmoreiz... Bet nu iznāca, ka sāka smidzināt, un es ieraudzīju, ka ne tevis, ne Lailas vairs nav. Tas viss iznāca pavisam nejauši... (*Piesējusi virvi.*) Tā... Kārtībā.

Sandra (*sāk izģērbties*). Es sākumā biju tik ļoti pārbijusies, ka nezināju, ko darīt... Un galvenais, ka es biju pamatīgi izmirkusi... Vienu brīdi es domāju, ka vajadzētu mēģināt tikt līdz mājām... bet iedomājoties vien, cik tas ir tālu, mani sāka kratīt drebuļi... Tad es atcerējos, ka tepat tuvumā vajadzētu būt Imanta mājai... un es devos to meklēt... Jūs ar Lailu man bijāt visu tik labi apstāstījušas, ka es uzreiz to atradu... Tikko ieraudzīju, tūlīt sapratu, ka tā ir Imanta māja... Cik es biju priecīga, kad viņš atsaucās... (*Izģērbusies tikpat tālu kā Inga.*) Cik tālu tu esi

izģērbusies?

Inga (*paver kreklu*). Tikpat tālu, cik tu.

Sandra. Tad es arī tālāk neģērbšos. Kas tev iedeva kreklu?

Inga. Imants.

Imants (*Sandrai*). Ja gribi, es varu iedot arī tev.

Sandra. Esi tik labs.

Imants (*sameklē Sandrai kreklu*). Šo?

Sandra. Paldies. (*Uzvelk kreklu.*) Fū, cik patīkami... (*Atlaižas krēslā.*) Ko jūs abi te darāt?

Inga. Mēs skatāmies žurnālus.

Sandra. Cik patīkami iedomāties, ka vēl pussešos es izmirkusi salu uz ielas. Cik tagad ir?

Imants (*paskatās pulkstenī*). Pusseši.

Sandra. Cik labi... Tikai ūdens pil...

Laila (*parādās logā*). Imant!

Imants. Beidzot. Kāp iekšā, lai es varu aizvērt logu. (*Sniedz roku.*)

Laila. Nevajag. Es pati. (*Iekāpj.*) Čau. Cik pie jums te ir patīkami... Nomirt var... Esmu galīgi slapja. Pretīgais lietus...

Inga. Izģērbies – tu saaukstēsies.

Laila. Tūlīt. Tikai visi striķi jau ir aizņemti.

Imants. Es iedošu vēl.

Laila. Iedod, ja tev ir.

Inga. Es zinu, kur ir, es paņēmu.

Imants. Jā, lūdzu, ja tas tevi neapgrūtina.

Inga. It nemaz. (*Sameklē virvi.*) Sandra, palīdzi man.

Laila. Dod, es pati izkāršu.

Inga. Nē, mēs jau zinām, kā tas jādara.

Inga un Sandra izvelk virvi.

Laila. Kad sākās tas smidzeklis un jūs abas man pazudāt, es uzreiz sapratu, kur jūs meklēt... (*Paskatās pulkstenī.*) Pusseši. Es neko vēl neesmu nokavējusi, jo tieši pussešos pamanīju, ka jūsu abu nekur nav...

Inga. Nē. Mēs nupat kā atnācām. Nestāvi, izģērbies. Imants tev iedos kreklu.

Laila. Cik tālu lai izģērbjos?

Inga un Sandra paver kreklus.

Laila. Skaidrs. Kur ir tas kreklis?

Imants. Es tev tūlīt iedošu. (*Sameklē kreklu.*)

Laila. Kā mēs te esam piepēdojušas!

Imants. Nekas. Es vēlāk uzmazgāšu.

Laila izģērbjas, Inga un Sandra izkar viņas drēbes, Imants pasniedz viņai kreklu.

Laila. Paldies. (*Uzvelk kreklu.*) Beidzot es atkal jūtos kā cilvēks. Pie tevis vienmēr ir jauki. Ne tā, kā manās mājās... (*Atlaižas krēslā.*)

Inga (*sniedz Lailai žurnālus*). Še, paskaties.

Laila. Paldies.

Visi sēž un šķirsta žurnālus. Pie durvīm klauvē.

Imants. Jā!

Ienāk Elga.

Elga (*Imantam*). Saki, cik tagad ir pulkstenis?

Imants (*paskatās*). Pusseši.

Elga. Manējais atkal ir aizsteidzies uz priekšu. (*Regulē pulksteni.*)

Imants. Māt, vai tu nevarētu mums sataisīt tēju?

Elga. Labi – es sataisīšu.

Imants. Visiem četriem.

Elga. Protams. (*Prom.*)

Laila. Vai viņa mūs vispār pamanīja?

Sandra. Man bija tāda sajūta, ka ne...

Imants. Muļķības.

Inga. Viņa jau pirmīt bija ienākusi, un man likās, ka viņa mani neredz.

Imants. Viņa visu redz.

Laila. Un kas viņai ar to pulksteni?

Imants. Steidzas.

Inga. Viņa jau pirmīt prasīja, cik ir pulkstenis, lai gan arī tad bija pusseši.

Sandra. Bet varbūt, ka nemaz nav pusseši?

Visi vienlaikus paskatās pulksteņos.

Visi. Pusseši.

Imants. Drošības dēļ es varētu ieslēgt radio. (*Ieslēdz.*)

Diktora balss. Pareizs laiks – septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes. Sākam vieglās mūzikas koncertu.

Visi (*atviegloti*). Pusseši...

Sāk skanēt mūzika.

3. aina

Restorāna zāle. Daži galdiņi. Bāra lete. Vienā stūrī nekustīgi stāv Spicais ar baltu dvieli pār roku. Ienāk Askolds un Edgars.

Askolds. Te tas ir.

Edgars. Bet neviena nav.

Askolds. Kāpēc jūs tā domājat?

Edgars. Es redzu.

Askolds. Acīm ne vienmēr var ticēt. Manu kaķēnu jūs arī neredzat. Taču tas nenozīmē, ka viņa nav.

Edgars. Bet es dzirdēju, kā tas ņaud.

Askolds. Tikai tad, ja viņš ņaud. Apsēdīsimies.

Abi apsēžas pie kāda galdiņa. Spicais pienāk pie viņiem.

Askolds (*Edgaram*). Ko es jums teicu?

Edgars. Taisnība.

Askolds. Sveiks, Spicais.

Spicais. Sveiks, Askold. Tu atkal esi atvilcies ar savu kaķi?

Askolds. Lūdzu, iepazīsties ar manu jauno draugu.

Spicais. Mēs vēl pagūsim iepazīties. Es tev prasu, vai tu atkal esi ieradies ar savu kaķi.

Askolds. Bet kur lai es viņu lieku?

Spicais. Tu labi zini, ka es neciešu restorānā netīrus kaķus.

Askolds. Kur tu redzi, ka viņš ir netīrs?

Spicais. Es viņu vispār neredzu, bet es zinu, kāds ārā ir laiks.

Askolds. Tici, ka viņš te neatstās ne mazāko gruzīti.

Spicais. Man nav svarīgi, vai viņš atstās vai neatstās, man ir svarīgi tas, ka viņš ir netīrs.

Askolds. Bet tu taču redzi, ka viņš nav netīrs.

Spicais. Es neredzu to, ka viņš ir tīrs.

Askolds. Spicais, esi taču cilvēks – neliec man atstāt uz ielas mazu kaķēnu.

Spicais. Es nemaz nelieku tev to darīt. Man vienkārši nepatīk, ka ārā ir tāds laiks.

Askolds. Tātad viņš var palikt?

Spicais. Tu taču nevari tādā laikā atstāt uz ielas mazu kaķēnu!

Askolds. Protams. Paldies tev, Spicais.

Spicais. Tava nežēlība mani reizēm vienkārši satric.

Askolds. Tu tagad varētu iepazīties ar manu jauno draugu.

Spicais. Mans vārds ir Spicais.

Edgars. Edgars...

Spicais. Ar to pietiek. Neko vairāk par jums es nevēlos zināt. Un jūs?

Edgars. Intereses pēc – cik tagad ir pulkstenis?

Spicais. Cik jums vajag?

Edgars. Bet cik ir?

Spicais. Es prasu, cik jums vajag?

Edgars. Vai tad pie jums var pasūtīt arī laiku?

Spicais. Kādu vien vēlaties.

Edgars. Interesanti. Es vēlētos, lai tagad būtu pusseši.

Spicais. Tas ir vienīgais laiks, ko es jums nevaru piedāvāt.

Edgars. Interesanti. Kāpēc?

Spicais. Tāpēc, ka šāda laika vairs nav.

Edgars. Tad varbūt jūs man varētu piedāvāt piecas minūtes pāri sešiem?

Spicais. Paskatīsimies. (*Izvelk no kabatas pulksteni.*) Nē, es jums varu piedāvāt tikai trīs minūtes pāri vieniem naktī.

Edgars. Bet jūs pirms brīža teicāt...

Spicais. Daudz ko es teicu. Mans pienākums ir izturēties laipni pret katru klientu, bet piedāvāt es varu tikai to, kas man ir. Vai jūs vēl kaut ko vēlaties zināt?

Edgars. Paldies – nē.

Spicais. Tādā gadījumā – ko jūs pasūtīsiet?

Edgars. Kas jums ir?

Spicais. Mums ir viss.

Edgars. Es tiešām nezinu, ko lai izvēlos.

Spicais. Tādā gadījumā izdomājiet, es pienākšu vēlāk.

Edgars. Varbūt jums ir ēdienu karte?

Spicais. Nē, ēdienu kartes mums nav.

Edgars. Bet jūs teicāt, ka jums ir viss.

Spicais. Mums ir viss, izņemot ēdienu karti. Nav iespējams nodrukāt tik lielu ēdienu karti, kurā būtu ierakstīts viss. Vai jūs vēl kaut ko vēlaties man jautāt?

Edgars. Pateicos – pagaidām man viss ir skaidrs.

Spicais. Viss var būt skaidrs tikai muļķim. (*Aiziet un nekustīgi ieņem savu vietu stūī.*)

Askolds. Nu? Ko jūs pasūtīsiet?

Edgars. Nezinu. Viņš mani pamatīgi samulsināja. Un es ievēroju, ka viņš to izdarīja tikpat kā bez jautājumiem.

Askolds. Tā ir mānīga sajūta. Patiesību sakot, viņš jūs samulsināja tieši ar jautājumiem, bet izdarīja to ļoti neuzkrītoši. Tikai jautājumiem viņa runā bija kāda nozīme. Pārējais viss mierīgi varēja arī nebūt. To viņš pievienoja tikai maskēšanās nolūkos.

Edgars. Viltīgs tips.

Askolds. O, jā! Ne jau velti viņu sauc par Spico.

Edgars. Ko jūs man ieteiktu pasūtīt?

Askolds. Es ieteiktu jums izvēlēties pašam, jo nekad nevar zināt, ar ko tas beigsies, un es nevēlos būt jūsu nelaiemes cēlonis.

Edgars. Tātad tas ir tik bīstami?

Askolds. Izvēlēties vienmēr ir bīstami.

Edgars. Un ko jūs pats izvēlētiesiet?

Askolds. Es šo apsvērumu dēļ neizvēlēšos neko.

Edgars. Es labprāt izdzertu tasi kafijas.

Askolds. To jūs varat pamēģināt.

Edgars. Lai notiek – es esmu izvēlēties.

Askolds (*sauc*). Spicais!

Spicais tuvojas viņiem.

Edgars. Es baidos, ka kafijas var nebūt.

Askolds. Tad ātri izvēlieties kaut ko citu.

Edgars. Bet ja nu arī tā cita nebūs?

Spicais. Es klausos.

Edgars. Vai kafija jums ir?

Spicais. Es teicu, ka mums ir viss, izņemot ēdienu karti.

Edgars. Tātad arī kafija jums ir?

Spicais. Kāpēc jūs tā prasāt?

Edgars. Tāpēc, ka es vēlos pasūtīt kafiju.

Spicais. Jūs tikai vēlaties, vai tiešām pasūtāt?

Edgars. Jā, es pasūtu.

Spicais. Tad tā arī vajag teikt, nevis uzdot mulsinošus jautājumus.

Edgars. Atvainojiet...

Spicais (*Askoldam*). Un tev?

Askolds. Kā parasts.

Spicais pamāj ar galvu un aiziet.

Edgars. Ko jūs pasūtījāt?

Askolds. Kā parasts.

Edgars. Vai tas ir kāds noslēpums?

Askolds. Nē. Es parasti pasūtu neko. Taisnību sakot, es vienmēr pasūtu neko, bet parasts ir sacīt «kā parasts».

Edgars. Vai jūs bieži te ierodaties?

Askolds. Gandrīz katru vakaru.

Edgars. Un vienmēr neko nepasūtāt?

Askolds. Nē – es vienmēr pasūtu neko. Sēdēt restorānā un neko nepasūtīt būtu nepieklājīgi.

Edgars. Un jums nekad nav radusies vēlēšanās pasūtīt kaut ko?

Askolds. Tam nav nozīmes, jo ir izveidojusies tradīcija. Pirmās divas reizes es šeit pasūtīju neko, un tā tas kļuva par tradīciju. Pret tradīcijām es esmu bezspēcīgs.

Aiz letes miegainu galvu paceļ Brigita.

Brigita. Askold! Ko es redzu! Askold!

Askolds. Esi sveicināta, Brigita! Vai tu jau izgulējies?

Brigita. Fui, nē! Vai tad te var izgulēties? (*Lēnām traušas augšā.*)

Edgars. Kas tā tāda?

Askolds. Brigita. Liktenīgā sievietē. Bufetniece.

Edgars. Vai viņa vienmēr te gul?

Askolds. Nē – dažreiz pieceļas.

Brigita pienāk pie viņiem un apsēžas brīvā krēslā.

Brigita. Nu? Kā iet?

Askolds. Labi. Un tev?

Brigita. Kā vienmēr.

Edgars. Atvainojiet – ko nozīmē – kā vienmēr?

Brigita. Nezinu. Es nekad neesmu par to domājusi. (*Askoldam.*) Kā klājas tavam kaķītim?

Askolds. Viņš ir mazliet izmircis, bet citādi – nekas.

Brigita. Nabadziņš. Iedod man viņu. (*Paņem neredzamo kaķēnu un glāsta, tas ņaud.*)

Viņš ir nobijies, nabadziņš. Bet viņš sāk jau apžut. Vai arī patiešām ir tik draņķīgs laiks? Un vai tas ir tavs paziņa?

Askolds. Jā – tas ir mans draugs Edgars. Mēs pirms brīža sadraudzējāmies. Ļoti interesants cilvēks un sarunu biedrs. Viņš ar saviem jautājumiem mani pāris reizes jau samulsināja.

Brigita. Nu, mani viņam tik viegli neizdosies samulsināt. (*Edgaram.*) Vai jums ļoti patīk mulsināt cilvēkus?

Edgars. Nē, es nekad necenšos to darīt.

Brigita. Bet Askolds teica, ka jūs viņu esot samulsinājis.

Edgars. Tas iznāca negribot.

Brigita. Vai jūs nevarētu mani samulsināt? Man šausmīgi patīk mulst.

Edgars. Es jau teicu, ka nemēdzu to darīt. Tas man var gadīties tikai nejauši.

Brigita. Tad samulsiniet mani nejauši.

Edgars. Jūs mani samulsinājāt.

Brigita. Patiešām? (*Iesmejas.*) Redziet nu, kā iznāca... Un es nemaz negribēju jūs samulsināt, es gribēju, lai jūs samulsināt mani... Vai jums patīk Askolda kaķītis?

Edgars. Man patīk, kā viņš ņaud.

Brigita. Un tikai?

Edgars. Redzējis taču viņu es neesmu.

Brigita. Es arī ne – bet man patīk viņa maigā, pūkainā āda. Vai jūs esat viņu glaudījis?

Edgars. Nē.

Brigita. Tad ņemiet un paglaudiet. (*Sniedz Edgaram kaķēnu.*)

Edgars paņem kaķēnu un glauda. Kaķēns ņaud.

Brigita. Nu, kā?

Edgars. Jā, ļoti mīksts kažociņš. Tikai viņš ņaud – laikam baidās no manis.

Brigita. Nekas – gan pieradīs.

Pienāk Spicais.

Spicais (*Brigitai*). Iedod man bāra atslēgas.

Brigita. Bārs nav aizslēgts.

Spicais. Es tev neprasu, vai bārs ir aizslēgts. Es tev prasu bāra atslēgas.

Brigita. Cik tu reizēm vari būt riebīgs... Atslēgas ir bāra durvīs.

Spicais. Tad aizej un atnes man tās.

Brigita. Fui, Spicais... Vai tad tu pats neatradīsi? Tās ir bāra durvīs.

Spicais. Es tev neprasu, kur tās ir, bet prasu, lai tu man tās iedod.

Brigita. Es tūlīt atgriezīšos. (*Atnes Spicajam atslēgas.*)

Spicais paņem atslēgas un dodas pie bāra, no kurienes sāk kraut uz paplātes dažādas pudeles.

Askolds (*Brigitai*). Mans draugs ļoti interesējas par laiku.

Brigita. Jā? Ļoti interesanti. Un kāds ir ārā laiks?

Askolds. Smidzina.

Brigita. Draņķīgs. Es došu priekšroku tam laikam, kas ir iekšā. Te nekad nesmidzina.

Edgars. Jūs mani pārpratāt – mani interesē, cik ir pulkstens.

Askolds. Nē – es jūs nepārpratu. Brigita pārprata mani.

Brigita. Es vienmēr kādu pārprotu.

Askolds. Jā – mans draugs nekādi nespēj noticēt, ka ir tik, cik ir.

Brigita. Jā? Un cik tagad ir?

Edgars. Cik rāda jūsu pulkstenis?

Brigita. Man nav pulksteņa.

Edgars. Bet kā jūs domājat – cik tagad varētu būt?

Brigita. Tagad ir pusdienas pārtraukums.

Edgars. Kā?!

Brigita. Jūs taču redzat, ka restorāns apmeklētājiem ir slēgts.

Edgars. Jā, bet ārā ir tumšs.

Brigita. Tas nekas – kad noriet saule, ārā vienmēr ir tumšs.

Edgars. Bet saule noriet vakarā.

Brigita. Iespējams. Es neesmu tik gudra.

Edgars. Tātad tagad nevar būt pusdienas pārtraukums.

Brigita. Man vienmēr ir pusdienas pārtraukums. Tas man patīk, jo pusdienas pārtraukumā nāk tikai draugi. Es esmu tā iekārtojusi, ka man vienmēr ir pusdienas pārtraukums.

Edgars. Un cik, tātad, ir pulkstens?

Brigita. No pieciem līdz sešiem.

Edgars. Tātad tagad tomēr ir ap pussešiem?

Brigita. Noteikti.

Askolds (*Edgaram*). Ja jums šis laiks der, jūs varat to pieņemt.

Edgars. Es nezinu, vai man šis laiks der...

Pienāk Spicais un sāk kraut uz galda pudeles.

Edgars. Es pasūtīju tikai kafiju.

Spicais. Es zinu.

Edgars. Es nevēlos neko dzert.

Spicais. Vai es jums lieku dzert?

Edgars. Bet kā lai saprot šo? (*Rāda uz pudelēm.*)

Spicais. Tās ir pudeles. Vai te ir kaut kas īpaši jāsaprot?

Edgars. Bet...

Spicais. Vai jums tās traucē?

Edgars. Principā ne, bet es vēlētos kafiju.

Spicais. Es neesmu aizmirsis, ka jūs to pasūtījāt.

Edgars. Tātad drīz es to dabūšu?

Spicais. Jā. Kad iesiet prom.

Edgars. Kā?

Spicais. Kafiju mēs pasniedzam kā pēdējo. Pirms atvadīšanās.

Edgars. Bet ko lai es daru līdz tam?

Spicais. Pasēdiet un patērzējiet. Jūs taču neesat no tiem, kas atnāk uz restorānu tikai piedzerties?

Edgars. Nē...

Spicais. Es uzreiz jūs novērtēju.

Edgars. Bet es neesmu pieradis sēdēt restorānā, neko nebaudot.

Spicais. Bet jūs taču pasūtījāt tikai kafiju.

Edgars. Jā.

Spicais. Un kafiju mēs pasniedzam tikai pirms promiešanas. Vai jūs vēl kaut kas interesē?

Edgars. Nē.

Spicais. Tādā gadījumā atļausiet jums novēlēt labu ēstgribu. Ja rodas kādi jautājumi – pasauciet. (*Ieņem savu vietu kaktā.*)

Edgars. Paldies.

Brigita. Pagaidiet, es jums kaut ko parādīšu. (*Aiziet līdz bāram un atgriežas ar lielu pokālu, kurā sāk jaukt no pudelēm kokteili.*) Tikai draugiem.

Edgars. Vai tā ir kāda īpaša marka?

Brigita. Jā – un to sauc – «Kā nu kuro reizi sanāk». Lielisks kokteilis. Palīdz pret visu.

Edgars. Pret ko, pret visu?

Brigita. Pilnīgi pret visu. Jūs pats varēsiet pārliecināties. (*Sniedz viņam pokālu.*) Lūdzu. Visi, kas ir dzēruši, slavē.

Edgars. Paldies – es nevēlos.

Brigita. Var jau dzert arī tāpat – bez vēlēšanās.

Edgars. Paldies – es nedzeršu.

Brigita. Labi – tad es izdzeršu pati. (*Izder visu pokālu un nokrīt bez samaņas.*)

Edgars. Kas viņai notika?

Pienāk Spicais.

Spicais. Nekas. Viņa ir zaudējusi samaņu. Palīdziet man viņu novietot uz letes.

Visi nogulda Brigitu uz letes.

Edgars. Kad viņa atjēgsies?

Spicais. To nevar zināt. Gaidīsim.

4. aina

Elgas istaba. Sagumusi sēž Elga. Pie durvīm klauvē.

Elga. Jā.

Ienāk Imants.

Imants. Ir atnācis kāds večuks. Viņš meklē tēvu.

Elga. Cik ir pulkstenis?

Imants (*paskatās*). Pusseši, protams. Kāpēc tu tā prasi?

Elga (*noregulē savu pulksteni*). Mans atkal ir aizskrējis uz priekšu.

Imants. Ir atnācis kāds večuks. Viņš meklē tēvu.

Elga. Savu?

Imants. Nē, manējo.

Elga. Tavs tēvs vēl nav pārnācis.

Imants. Es zinu. Tēvs nekad tik agri nepārnāk. Es jau viņam to teicu, bet viņš paliek pie sava.

Elga. Lai viņš ienāk.

Imants. Labi. (*Prom.*)

Ienāk večuks.

Večuks. Labvakar. Kur ir jūsu vīrs?

Elga. Labvakar. Viņš vēl nav pārnācis. Piesēdiet.

Večuks. Paldies. (*Apsēžas.*) Vai jūs mani pazīstat?

Elga. Nē.

Večuks. Es esmu jūsu kaimiņš.

Elga. Ļoti patīkami.

Večuks. Vai tagad jūs mani atceraties?

Elga. Nē.

Večuks. Tas arī nav svarīgi. Jūsu vīrs šorīt aizņēmās no manis piecus latas.

Elga. Dīvaini...

Večuks. Kas jums te liekas dīvaini?

Elga. Mans vīrs nekad neaizņemas naudu.

Večuks. Kā jūs to zināt?

Elga. Es viņu pazīstu jau ļoti ilgi.

Večuks. Nu un tad? Vai tad vienmēr esat viņam blakus? Tagad pat – jūs esat šeit, bet viņš – velns zina, kur. Vai varat būt droša, ka viņš neskraida kaut kur apkārt, aizņemdamies no visiem naudu?

Elga. Labi. Es jums atdošu tos piecus eiro.

Večuks. Jā – tieši to es gribu. Man tie tieši tagad ir ļoti vajadzīgi.

Elga (*iedod večukam naudu*). Lūdzu.

Večuks (*apskatās naudaszīmi*). Piedodiet, bet šī nav mana nauda. Es savus piecus latus ļoti labi pazīstu. Es atceros, kādi tie izskatās.

Elga. Diemžēl citas naudas man nav.

Večuks. Man arī nevajag citu. Man vajag manējo. Šo, lūdzu, saņemiet atpakaļ.

Elga (*paņem naudu*). Diemžēl neko citu es jums nevaru piedāvāt.

Večuks. Neglīti sanāk – es aizdodu savus piecus latus un nevaru tos vairs saņemt atpakaļ.

Elga. Vai jūs nepagaidītu, kamēr pārnāks mans vīrs? Viņam kuru katru brīdi ir jāatgriežas.

Večuks. Es nevaru tik ilgi gaidīt. Nauda man ir vajadzīga tūlīt.

Elga. Vai jūs tomēr nepaņemt šos.

Večuks. Man ir vajadzīga tā nauda, kuru es aizdevu.

Elga. Varbūt aizņemsieties no manis pagaidām šo, bet kad pārnāks vīrs, viņš jums atdos jūsu naudu. Bet jūs man atdosiet manējo.

Večuks. Kā tad es atdošu, ja nauda man ir vajadzīga tērēšanai? Es esmu godīgs cilvēks. Ja nevaru atdot tieši to naudu, kuru esmu aizņēmis, tad vispār neaizņemos.

Elga. Kad mans vīrs jums solīja parādu atdot?

Večuks. Šovakar.

Elga. Bet šis vakars vēl nav pagājis.

Večuks. Tieši tāpēc es gribu dabūt atpakaļ savu naudu, pirms šis vakars vēl nav pagājis.

Elga. Vai jums ir pulkstenis?

Večuks. Kas par jautājumiem? Protams, ka ir. Es šai ziņā esmu ļoti akurāts. Es visās ziņās esmu ļoti akurāts.

Elga. Vai jūs man nepateiktu, cik jūsu pulkstenis rāda?

Večuks. Tūlīt. (*Izvelk no kabatas modinātāju, ilgi un rūpīgi to pēta.*)

Elga. Cik ir?

Večuks. Nesteidziniet mani. Tūlīt pateikšu. (*Pēta pulksteni.*)

Elga. Varbūt dodiet man – es pati paskatīšos?

Večuks. Kas vēl nebūs! Tā tik vēl trūka, lai jūs lūrētu manā pulkstenī! Pulksteņi, meitenīt, ir ļoti intīma padarīšana. Tos kuram katram nevar rādīt. (*Pēta pulksteni.*) Galu galā, kā es jums varu pateikt, cik mans pulkstenis rāda, ja tam jau gadus piecdesmit nav rādītāju! Un kāpēc jums vispār ir jāzina, cik tieši mans pulkstenis rāda?

Elga. Bet kā jūs spējat būt akurāts ar tādu pulksteni?

Večuks (*noglabā pulksteni*). Tas man ir asinīs.

Elga. Kā jūs zināt, cik ir pulkstenis?

Večuks. Veci cilvēki vienmēr zina visu. Kad būsiet manos gados, gan redzēsiet.

Elga. Es nekādi nevaru pierast pie domas, ka laiks ir apstājies uz pussešiem.

Večuks. Mani vispār neinteresē, ko tas laiks ir izdarījis. Es jūtu, ka ir pienācis tas brīdis, kad man jādabū atpakaļ savi pieci lati, un ar to man pietiek.

Elga. Bet, kamēr būs pusseši, mans vīrs nepārnāks. Es viņu gaidu, un mans pulkstenis skrien uz priekšu. Bet viņš taču nepārnāks pēc mana pulksteņa. Viņš atnāks pēc tāda laika, kāds ir.

Večuks. Kāds tam vispār sakars ar pulksteni? Man ir jāsaņem mana nauda! Kā var kāds to nejust? Un vēl jo vairāk tāds, kas to ir aizņēmis!

Elga. Līdz šim vakaram mūsu laiki ir saskanējuši. Es nesaprotu, kas šovakar ir noticis?

Večuks. Man jau rodas aizdomas, ka jūsu vīrs vienkārši nevēlas man atdot naudu.

Elga. Tāds viņš nav. Mēs pazīstam viens otru jau divdesmit piecus gadus.

Večuks. Tātad jūs atsakāties man atdot tos piecus latus?

Elga. Es jums varu atdot vienīgi šos.

Večuks. Kā jums nav kauna nerrot vecu cilvēku! Jūs labi zināt, ka tie nav mani pieci lati!

Elga. Bet citu man nav.

Večuks. Nu, nu – tas nozīmē, ka es tos vairs nedabūšu.

Elga. Tikko atnāks mans vīrs, viņš jums noteikti tos atdos.

Večuks. Bet kad viņš pārnāks?

Elga. Kuru katru brīdi.

Večuks. Es atkārtoju, ka nevaru tik ilgi gaidīt!

Elga. Ko lai es daru?

Večuks. Ko lai jūs darāt? Kā lai es to zinu, ko lai jūs darāt? Vai jūs varat pateikt, ko lai es daru?

Elga. Pagaidiet.

Večuks. Manā vecumā vairs nav, uz ko gaidīt. Manā vecumā vajag tūlīt, jo citādi var būt par vēlu. Vai jūs varat to saprast?

Elga. Es saprotu, bet nespēju jums palīdzēt. Es arī gaidu savu vīru, zinu, ka viņš būs apmēram pēc stundas, bet nezinu, cik ilgi man vēl jāgaida.

Večuks. Man jūsu ir žēl... Es saprotu. Bet saprotiet arī mani... Es pat labprāt nesavtīgi justu jums līdzī, tikai diemžēl nevaru, jo man ir vajadzīgi mani pieci lati!

Elga. Es saprotu.

Večuks. Galu galā, es tik un tā bez tiem neko nevaru iesākt. Es viņu pagaidīšu.

Elga. Lūdzu!

Večuks. Bet viņš var arī nepārnākt.

Elga. Viņš būs kuru katru brīdi.

Večuks. Bet ja pulkstenis vienmēr būs pusseši, ko tad?

Elga klusē, večuks aizsnaužas un sāk krākt.

2. cēliens

1. aina

Imanta istaba.

Inga. Vai! Cik pie tevis ir labi. Es pie tevis vienmēr jūtos kā mājās.

Laila. Es – labāk nekā mājās.

Inga (*Sandrai*). Vai tev te patīk? Tu taču esi pirmoreiz.

Sandra. Jā. Man te ļoti patīk. Nemaz negribas iet uz mājām.

Laila. Cik ir pulkstenis? Es ceru, ka vēl nav pārāk vēls?

Imants (*paskatās pulkstenī*). Protams. Vēl arvien ir pusseši.

Laila. Cik jauki!

Sandra. Bet vai tas nav dīvaini, ka vēl arvien ir pusseši.

Inga. Protams, ka tas ir dīvaini, bet nu un tad?

Sandra. Tas tieši ir labi!

Imants. Interesanti zināt, vai visiem tagad ir pusseši?

Laila. Trakais! Kā tu to uzzināsi? Apstaigāsi visus un prasīsi – sakiet, vai arī jums tagad ir pusseši?

Imants. Nē – to var izdarīt daudz vienkāršāk. (*Ieslēdz radio.*)

Diktora balss. Pareizs laiks – septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes. Sākam vieglās mūzikas koncertu.

Sāk skanēt iepriekšējā mūzika.

Laila. Kolosāli!

Inga. Nē, man patīk!

Sandra. Bet kas būs, ja mēs to izslēgsim un pēc tam atkal ieslēgsim?

Inga. Patiešām! Izslēdz to kasti un tad slēdz atkal iekšā!

Imants izslēdz radioaparātu.

Inga. Nu? Slēdz iekšā..

Imants. Pagaidi. Pēc brīža.

Laila. Nav ko gaidīt – slēdz iekšā.

Imants. Es gribu paildzināt kaifu.

Sandra. Man ir bail.

Inga. No kā?

Sandra. Es pati nezinu...

Laila. Izbeidz taču. Imant – ieslēdz kasti!

Sandra. Nevajag.

Laila. Kas noticis? Tu taču esi galīgi bāla.

Sandra. Es baidos.

Inga. Nu, bet no kā?

Laila. Baidies atkal izdzirdēt, ka ir septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes?

Sandra. Nezinu. Varbūt.

Inga. Baidies, ka laiks ies tālāk ies tālāk uz priekšu?

Sandra. Beidziet!... Es pati nezinu, no kā es baidos.

Laila. Tu taču nesāksi tagad raudāt!

Sandra. Ziniet... man ir tik jocīgi ap sirdi... It kā varētu notikt kaut kas tāds... Tāds...

Inga. Nu kāds tad?

Sandra (*ieraudas*). Es baidos, ka viņš vairs nepateiks to – septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes!...

Inga. Muļķīte... Nu, beidz taču... Imants tūlīt ieslēgs to kasti, un tu atkal izdzirdēsi – septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes.

Sandra. Bet ja nu ne?...

Laila. Imant, ieslēdz!

Sandra. Nē!!!

Laila. Beidz taču, trakā! Klusāk!

Sandra (*šņukst*). Es nevaru... nevaru...

Laila. Mēs tevi pieturēsim, bet Imants tikmēr ieslēgs.

Laila un Inga sagrābj Sandru.

Sandra (*kliedz*). Nē!!!

Imants. Laidiet viņu vaļā.

Laila un Inga atlaiž Sandru.

Sandra. Nevajag... Es pati...

Laila. Nu protams – ej un ieslēdz.

Inga. Droši, droši.

Sandra uzmanīgi pieiet pie radioaparāta, rūpīgi apskata to no visām pusēm.

Laila. Ko tu tur ceri atrast?

Inga. Csst! Netraucē viņu. Lai skatās.

Sandra. Es nevaru saprast, kā tas var būt, ka viņš vienmēr saka vienu un to pašu...

Laila. Vai tu domā, ka te ir kāda viltība?

Sandra. Nē, es jums ticu.

Laila. Protams – kāda vajadzība mums tevi mānīt?

Sandra. Tas būtu nežēlīgi, ja jūs mani mānītu.

Imants. Skaties! (*Atver radioaparātu.*) Skaties labi. Visparastākais. Bez kādas viltības.

Sandra. Jā. (*Apņēmīgi nospiež taustiņu.*)

Diktora balss. Pareizs laiks – septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes. Sākam vieglās mūzikas koncertu.

Sāk skanēt mūzika.

Inga un Laila. Nu?!

Sandra (*ar laimīgu smaidu*). Patiešām.

Imants. Pagaidi. (*Iziet un atgriežas ar telefonu.*) Uzgriez pareizu laiku.

Sandra. Labi... (*Uzgriež numuru un klausās.*)

Visi. Nu?

Sandra. Patiešām – septiņpadsmit un trīsdesmit minūtes!

Sandra smejas, smejas arī visi pārējie, Imants iznes telefonu, atgriežas. Jautrība pieaug. Inga aizlien aiz pakārtajām drēbēm.

Inga. Ku-kū? Kur es esmu?

Laila. Kur tu esi, es nezinu, bet tavas kājas es redzu labi. Tās rēgojas zem žūstošajām drēbēm.

Visi smejas.

Inga. Pareizi!... Paklau! Ko es izdomāju!... Mēs visas trīs noslēpsimies aiz drēbēm, bet Imants lai pēc kājām uzmin, kuras kurai pieder!

Laila un Sandra. Jā!!!

Laila. Bet, ja viņš neuzminēs, tad dabūs kājas spērienu pa dibenu!

Inga un Sandra. Jā!!!

Meitenes gaviļē.

Sandra. Bet ja neuzminēs trīs reizes pēc kārtas, tad dabūs trīs spērienus no mums visām!

Inga un Laila. Urā!!!

Imants. Lai notiek. Bet kas būs, ja es uzminēšu?

Sandra. Tad tu varēsi to kāju noskūpstīt.

Imants. Vienu vai abas?

Meitenes (*cita caur citu*). Abas! Abas!

Imants. Lai notiek. Sākam!

Meitenes (*cita caur citu*). Bet tu aizgriezies! Aizgriezies!

Imants aizgriežas, meitenes ātri noslēpjas aiz drēbēm tā, ka ir redzamas tikai viņu kājas.

Imants. Var?

Meitenes. Jā!

Imants apgriežas un uzmanīgi skatās uz kājām.

Imants. Vidējās ir Ingas.

Inga. Nāc, lai es tev iesperu!!!

Inga iznāk un iesper Imantam pa sēžamvietu, tad atgriežas aiz drēbēm.

Laila. Aizgriezies!

Imants aizgriežas. Meitenes samainās vietām.

Meitenes. Var!

Imants apgriežas un pēta kājas.

Imants. No manis labajā malā ir Lailas kājas.

Inga. Nē, tās ir manas kājas! Laila, sper viņam!

Laila iznāk un iesper Imantam pa sēžamvietu, tad atgriežas aiz drēbēm.

Meitenes. Aizgriezies! Aizgriezies!!!

Imants aizgriežas. Meitenes samainās vietām.

Sandra. Tagad tev jāmin, kur ir manas kājas!

Inga. Tagad tevi gaida trīs spērieni...

Meitenes. Var!

Imants apgriežas un pēta kājas.

Imants. Tagad Sandra ir vidū!

Sandra. Ne es, ne manas kājas!

Imants saņem no katras meitenes pa spērienu.

Inga. Un tagad sākam visu no gala.

Imants aizgriežas. Meitenes samainās vietām.

Meitenes. Var!

Imants apgriežas un pēta kājas.

Imants. Kreisajā malā es redzu Lailas kājas.

Laila (*vidū*). Cūcība! Tas nozīmē, ka viņš nekad nav skatījies uz mūsu kājām!

Inga un Sandra. Kā?!

Laila. Nāc šurp un saņem pēc nopelniem!

Laila iznāk un iesper Imantam pa sēžamvietu, tad atgriežas aiz drēbēm.

Meitenes. Var!!!

Imants apsēžas krēslā, skatās.

Imants. Skaidrs, ka atkal dabūšu spērienu, ja teikšu, ka kreisajā malā ir Ingas kājas.

Inga. Nē, nedabūsi...

Imants. Nu tad beidzot... (*Skūpstā Ingas kājas.*)

Inga (*pabāžas gar drēbēm*). Nu? Kā? Patīkami?

Imants. Kaifs...

Inga pazūd, Imants aizgriežas.

Meitenes. Var.

Imants (*apgriežas, skatās*). Tagad kreisajā malā ir Sandra.

Sandra. Jā!!!

Imants noskūpstā Sandras kājas.

Sandra (*pabāžas*). Nu?... Kā?...

Imants. Ļoti patīkami.

Sandra. Jā... (*Pazūd.*)

Imants aizgriežas.

Laila. Neaizmirsti, ka tagad ir mana kārta!

Imants. To nav iespējams aizmirst.

Meitenes. Var...

Imants (*apgriežas, skatās*). Tu tagad esi pa vidu.

Laila. Nu protams!... Nāc ātrāk!...

Imants skūpstā Lailas kājas.

Imants. Es trīsreiz uzminēju. Tātad?...

Meitenes. Nē!...

Sandra. Tu pasaki, kur mēs visas stāvam, un tad!

Imants. Lai notiek. (*Aizgriežas.*)

Meitenes (*samainās vietām*). Var!

Imants (*apgriežas*). Kreisajā pusē ir Laila.

Laila. Jā...

Imants. Pa vidu stāv Sandra.

Sandra. Jā!!!

Inga. Bet kur esmu es?

Imants. To es nezinu, bet redzu tavas kājas labajā malā.

Inga. Jā! Kā tu uzminēji?! Nāc!

Imants skūpstā visām meitenēm kājas.

Laila. Nu? Kuras tev patika vislabāk?

Imants. To ar pāris reizēm ir grūti noteikt.

Inga. Bet tā vairs nav interesanti – viņš tagad ir iepazīnie ar mūsu kājām!

Laila. Es izdomāju! Rīkosim skaistumkonkursu! Lai viņš pasaka, kura no mums ir visskaistākā!

Inga un Sandra. Jā! Kolosāli!

Laila. Sēdi un skaties!

Imants apsēžas.

Inga. Nu? Nāciet!

Laila. Kas ies pirmā?

Sandra. Ej tu.

Laila. Kāpēc es? Es būšu programmas nagla.

Inga. Vai nav vienalga, kura ies pirmā?

Laila. Protams, ka ir, bet kādai tas ir jādara.

Imants. Ejiet alfabēta kārtībā.

Inga. Tad es eju pirmā.

Laila. Tad es, un tad – Sandra.

Inga planē pa istabu, plivinādama kreklū un demonstrēdama sevi. Kad viņa beidz – visi aplaudē.

Imants. Nākamā.

Laila planē pa istabu, plivinādama kreklū un demonstrēdama sevi. Kad viņa beidz – visi aplaudē.

Imants. Nākamā.

Sandra planē pa istabu, plivinādama kreklū un demonstrēdama sevi. Kad viņa beidz – visi aplaudē.

Meitenes. Nu?

Imants. Tad tā – Ingai tomēr ir visskaistākās kājas.

Inga. Urā!!!

Imants. Viņai pienākas speciālbālva par tām. Lailai pienākas speciālbālva par skaistāko augumu.

Inga un Sandra. Kā?!

Laila. Lūk, tā!

Visi aplaudē un sauc «bravo».

Sandra. Un es?...

Imants. Tev, neapšaubāmi, ir visskaistākās krūtis.

Sandra. Paldies...

Inga. Interesanti zināt – kā tad tu tās varēji redzēt?

Laila. Jā!

Imants. Vīrietis sievieti redz caur drēbēm.

Inga. Ha! Tad jau mēs varējām uzstāties kažokos!

Imants. Mierīgi.

Inga. Bet kura ir absolūtā skaistuma karaliene?

Imants. Tā, kuru saliek no jums visām trim.

Laila. Skaisti!

Inga. Eleganti!

Sandra. Bet kur ir speciālbaldas?

Imants. Vēl nav nopirktas.

Meitenes. Kā?!

Laila. Es zinu, kāda būs speciālbalda – skaistākās vietas saņems arbitra skūpstus.

Meitenes. Jā!!!

Inga (*sniedz Imantam kājas*). Bet skūpsti tās labi ilgi un kaislīgi, jo parastos skūpstus tās jau ir saņēmušas.

Imants skūpsta.

Inga. O, tas bija kaut kas neatkārtojams.

Laila. Un tagad, lūdzu, mans augums ir gatavs speciālbaldai.

Inga. Gudrā!

Laila. Kas jums nepatīk?

Inga. Tu gribi, lai viņš tevi tagad bučo no augšas līdz apakšai?

Laila. Un kāpēc gan ne?

Inga. Nemūžam nē! To es nepārdzīvošu! Visapkārt pa sānu līniju!

Laila. Interesanti gan!

Inga. Tikai tā, un ne citādi!

Laila. Es pakļaujos vairākuma domām, jo negribu, lai man izskrāpē acis. Bet tā – lai būtu kaislīgi.

Imants. Citādi es nemaz nespēju. (*Skūpsta.*)

Laila. Vai, man kut!... Jā – kaifs... Es gandrīz nomiru...

Sandra. Es gaidu...

Imants noskūpsta Sandras krūtis.

Sandra. Paldies... Tas bija neaizmirstams brīdis.

Restorāns. Spicais stāv kaktā. Brigita bezsamaņā guļ uz letes. Askolds un Edgars sēž pie tā paša galdiņa. Edgars glauda neredzamo kaķēnu.

Edgars. Viņš jau ir pieradis pie manis.

Askolds. Kaķim nevajag daudz, lai pierastu pie cilvēka. Pietiek, ja nedara pāri un mazliet paglauda.

Edgars (*pamet skatienu uz Spico*). Kā viņš var tik ilgi nekustīgi nostāvēt?

Askolds. Katrs cilvēks kaut ko prot... Kaut ko tādu, kas citus pārsteidz... Kaut nedaudz, bet pārsteidz.

Edgars. Es nezinu, ko tādu protu.

Askolds. Vēl ir daudz laika. To var uzzināt.

Edgars. Ko jūs tādu protat?

Askolds. Tas ir mans noslēpums.

Edgars. Neatminams?

Askolds. Nē – ļoti viegli atminams, tikai nav neviena, kas gribētu ar to nodarboties.

Man reizēm liekas, ka mans kaķēns cenšas to atminēt, bet no viņa daudz neko nevar zināt... Bet man tā liekas, un tas jau ir daudz.

Edgars. Spicajam tas laikam nav noslēpums...

Askolds. Bet jūs to uzminējāt. Tātad tas tomēr ir noslēpums.

Edgars. Nē, es vienkārši to pamanīju.

Askolds. Tā jau arī noslēpumus atklāj. Daudzi taču redzējuši Spico stāvam, bet nevienam tas nav licies nekas sevišķs. Man liekas, ka tas viņu stipri sāpina.

Edgars. Varbūt pieiet un pateikt, ka es to esmu sapratis?

Askolds. Labāk nevajag. Nevar zināt, kā viņš reaģēs. Viņam tas būs patīkami, bet tieši tāpēc viņš var pateikt kaut ko ļoti nepatīkamu. Lai gan – varat arī to darīt. Viss ir atkarīgs no tā, kā jums liekas svarīgāk – pateikt cilvēkam kaut ko patīkamu, vai nedzirdēt pašam kaut ko nepatīkamu.

Edgars. Man nav šobrīd vēlēšanās dzirdēt kaut ko nepatīkamu. Viņi abi ir ļoti dīvaini.

Askolds. Vai es esmu dīvains?

Edgars. Esat.

Askolds. Vai mans kaķēns nav dīvains.

Edgars. Ir.

Askolds. Vai jūs neesat dīvains?

Edgars. Nē – es sev liekos ļoti parasts.

Askolds. Es arī sev liekos ļoti parasts, viņi arī sev liekas ļoti parasti, un es varu derēt, ka manam kaķēnam ne reizes pat prātā nav ienācis, ka viņš varētu būt dīvains.

Edgars (*paskatās uz Brigitu*). Vai viņa ilgi tā gulēs?

Askolds (*pasmaida*). Un kādu atbildi jūs no manis cerat sagaidīt?

Edgars. Kā es to varu zināt?

Askolds. Padomājiet – tas ir ļoti vienkārši. Tikai nemeklējiet neko sarežģītu. Pacientieties atrast visvienkāršāko atbildi.

Edgars. Kamēr pamodīsies?

Askolds. Nu protams. Pirmajā brīdī šāda atbilde var likties nejēdzīga, bet, ja iedziļinās tās būtībā, tad izrādās, ka tā ir vissakarīgākā.

Edgars. Jā... Vai šeit ir jūsu mājas?

Askolds. Nē. Es jau jums teicu, kā ir ar manām mājām.

Edgars. Bet viņiem? Man liekas, ka viņi nekad neiziet no šejienes.

Askolds. Jā – viņi te dzīvo. Bet vai šīs ir viņu mājas? Nezinu. Tas ir jāprasa viņiem pašiem. Bet labāk neprasīt, citādi viņi var sākt par to domāt, un reizēm tas labi nebeidzas.

Edgars. Cik ir pulkstenis?

Askolds. Pusastoņi.

Edgars. Jau?

Askolds. Paskatieties savā pulkstenī.

Edgars (*skatās*). Neticami.

Askolds. Jūs vēl arvien par visu brīnāties. Es jūs apskaužu. Man viss jau sen liekas pats par sevi saprotams.

Edgars. Man jāiet.

Askolds. Kā jūs to zināt?

Edgars. Kā? Es jūtu.

Askolds. Labi – es jūs ilgāk neaizkavēšu. Jau labu laiku nekas nav noticis. Bet interesanti ir tikai tad, ja kaut kas notiek. (*Sauc.*) Spicais!

Spicais tuvojas viņiem.

Edgars (*Askoldam*). Nevajag...

Spicais. Es klausos.

Askolds. Mēs ejam.

Spicais. Es tūlīt atnesīšu kafiju.

Edgars. Paldies – nevajag.

Spicais. Bet jūs taču pasūtījāt.

Edgars. Jā, bet es vairs nevēlos.

Spicais. Tad nevajadzēja pasūtīt.

Edgars. Bet tad es nezināju, ka man negribēsies.

Spicais. Kam tad to vajadzēja zināt?

Edgars. Man vairs nav laika dzert kafiju.

Spicais. Vai jūs daudz zināt par laiku? Es par sevi to nevarētu teikt. Jums es ieteiktu izdzert kafiju, jo nevarat zināt, kas notiks, ja jūs to neizdzersiet.

Edgars. Tāpat, kā nevar zināt, kas notiks, ja es to izdzeršu.

Spicais. Jūs to nevarat zināt, bet es to zinu.

Edgars. Tad pasakiet.

Spicais. Ja gribat uzzināt, tad izdzeriet kafiju. Mans pienākums nav sniegt jums šāda veida informāciju. Es neesmu gaišrēģis, bet oficients.

Edgars. Jūs pats nupat kā teicāt, ka zināt.

Spicais. Tas vēl neko nenožīmē. Jūs varbūt zināt, kā izārstēties no saaukstēšanās, bet tas vēl nedod tiesības jums strādāt par ārstu. Tāpēc arī es neuzņemos gaišreģa amatu. Vai vēlaties kafiju?

Edgars. Es nezinu.

Spicais. Labi, es pagaidīšu, kamēr jūs izdomāsi.

Edgars. Pagaidiet! Labi, nesiet to kafiju.

Spicais. Tūlīt. (*Prom.*)

Edgars. Varbūt arī jūs zināt, kas notiks?

Askolds. Nē.

Spicais atnes kafiju.

Edgars. Rēķinu.

Spicais. Acumirkli. Es tūlīt sarēķināšu. (*Prom.*)

Edgars atdod Askoldam kaķēnu un sāk steidzīgi dzert kafiju. Pienāk Spicais.

Spicais. Astoņdesmit deviņi lati, septiņdesmit trīs santīmi.

Edgars. Cik?

Spicais. Astoņdesmit deviņi lati, septiņdesmit trīs santīmi.

Edgars. Jūs gribat teikt, ka pie jums tase kafijas maksā deviņdesmit latus?

Spicais. Nē – kafija maksā divdesmit septiņus santīmus.

Edgars. Kur tad jūs rāvāt šo šausmīgo summu?

Spicais. Es nezinu. Tāds ir rēķins.

Edgars. Bet es taču neko citu neesmu ne dzēris, ne ēdis.

Spicais. Iespējams, bet tāds ir rēķins.

Edgars. Varbūt jūs man pierēķinājat arī visas šīs pudeles, kuras es nemaz neesmu pasūtījis?!

Spicais. Nē – es labi zinu, ka jūs pasūtījāt tikai kafiju.

Edgars. Tad kāpēc jūs no manis prasāt vairāk, nekā tā maksā?

Spicais. Tāds ir rēķins.

Edgars. Parādiet.

Spicais. To es nevaru.

Edgars. Kāpēc?

Spicais. Tāpēc, ka nav tik lielas rēķinu lapas, kāda šobrīd ir vajadzīga.

Edgars. Tad kā jūs zināt, kāds ir rēķins?

Spicais. Es savā amatā strādāju jau septiņus gadus.

Edgars. Tas vēl neko nenožīmē.

Spicais. Iespējams, bet no jums pienākas astoņdesmit deviņi lati, septiņdesmit trīs santīmi.

Edgars. Par ko?

Spicais. Neprasiēt man to, es nezinu. Tāds ir rēķins.

Edgars. Varbūt par nakts apkalpošanu?

Spicais. Nē – no draugiem par nakts apkalpošanu mēs neņemam neko.

Edgars. Izņemot septiņas ādas.
 Spicais. Tas nav par apkalpošanu.
 Edgars. Par ko tad?
 Spicais. Ja zinātu, es jums pateiktu.
 Edgars. Bet man ir tikai pieci lati.
 Spicais. Tas ir par maz. Vajag astoņdesmit deviņus latus, septiņdesmit trīs santīmus.
 Edgars. Skaisti... Kur lai es to ņemu?
 Spicais. Lūk, vēl viens jautājums, uz kuru es nespēju atbildēt.
 Edgars. Tad, lūk, kas notika pēc tam, kad es padzēru kafiju!... Un jūs to zinājāt?
 Spicais. Jā.
 Edgars. Skaisti!... Ko lai es tagad daru?
 Spicais. Arī uz šo jautājumu es jums nespēju atbildēt.
 Edgars. Labi. (*Novelk pulksteni.*) Ņemiet!
 Spicais (*paņem pulksteni, apskata, novērtē*). Vēl piecdesmit divi lati, astoņdesmit santīmi.
 Edgars (*novelk žketi*). Pietiks?
 Spicais (*apskata svārkus*). Tagad es jums esmu trīsdesmit divus santīmus parādā.
 Edgars. Paturiet dzeramnaudai!
 Spicais. Pateicos.
 Edgars (*Askoldam*). Ejam!
 Brigita (*uztriūkstas*). Uz kurieni? Zēni!
 Edgars. Prom.
 Brigita. Jau?!
 Edgars. Pietiks!
 Brigita. Jūs gan maz varat turēt... Pienāciet vēl kādreiz!
 Askolds. Paldies!
 Brigita. Ar jums bija ļoti interesanti!
 Spicais. Vai tu maz zini, ko vārds „interesanti” nozīmē?
 Brigita. Ko tad?
 Spicais. Kādreiz pastāstīšu.

3. aina

Edgara mājas priekšā. Iznāk Askolds, glāstīdams neredzamo kaķēnu, un Edgars.

Edgars. Te...
 Askolds. Vai šī ir tava māja?
 Edgars. Jā – te es dzīvoju.
 Askolds. Tev ir skaista māja.
 Edgars. Jā – es pats to cēlu... pēc sava projekta...
 Askolds. Var redzēt, cik daudz tu tajā esi ielicis.
 Edgars. Ļoti daudz.
 Askolds. Logi ir tumši. Visi jau guļ.
 Edgars. Nē. Visi vēl guļ.

Askolds. Taisnība...

Edgars. Bet varbūt, ka sieva vēl neguļ... gaida...

Askolds. Bet mums tūlīt būs jāšķiras. Man bija patīkami ar tevi iepazīties... Vai tu ļoti ņēmi pie sirds to starpgadījumu restorānā?

Edgars. Nē... Nez kāpēc mani tas vairs neuztrauc.

Askolds. Tāds nu šis Spicais ir... Un nevar jau zināt, vai viņš tur ir vainīgs vai kāds cits...

Edgars. Vai tad viņu vada kāds cits?

Askolds. Ej nu sažini... Nekad nevar saprast, kas ko vada...

Edgars. Es rīt aiziešu uz izpirkšu no viņa savas mantas.

Askolds. Rīt?

Edgars. Nē, šodien.

Askolds. Mēģini.

Edgars. Vai tu domā, ka tas var neizdoties?

Askolds. Es ļoti gribu, lai tev izdotos.

Edgars. Vai viņš negribēs pārdot?

Askolds. Es jau teicu, ka nevar zināt, cik no viņa ir atkarīgs.

Edgars. Vienalga kā, bet es to izdarīšu.

Askolds. Es jau teicu – priecāšos, ja tev tas izdosies.

Edgars. Labi – es eju.

Askolds. Nu tad – paliec sveiks! (*Sniedz roku.*)

Edgars. Staigā laimīgs! (*Paspiež roku.*) Es tev novēlu pēc iespējas ātrāk atrast savas mājas.

Askolds. Paldies. Klausies – ņem manu kaķēnu.

Edgars. Un tu tik vienkārši no viņa atsakies?

Askolds. Tas nav tik vienkārši... Citam es nekad neuzticētu... Bet ir tik draņķīgs laiks, un man vēl tik tālu jāiet. Man negribas viņu mocīt... Jūti, kā smidzina?...

Viņš jau tagad ir izmircis līdz ādai. Bet tev ir skaista, silta māja... Paņem.

Edgars. Labi. Paldies. (*Paņem kaķēnu, tas ņaud.*) Viņš negrib šķirties no tevis.

Askolds. Es arī ne. Bet tā viņam būs labāk. Gan pieradīs.

Edgars. Paldies. Tā...

Askolds. Kas ir?

Edgars. Atslēgas palika žaketes kabatā... Nu nekas – viņiem tāpat tūlīt jāceļas.

Viņi vēlreiz viens otram paspiež roku. Edgars noskatās, kā Askolds aiziet, un pieiet pie durvīm un piezvana. Brīdi neviens nenāk, tad viņš piezvana vēlreiz. Aiz durvīm atskan večuka balss.

Večuks. Kas tur ir?

Edgars. Es...

Večuks. Kāds es?

Edgars. Kas jūs tāds esat?

Večuks. Jūs man to prasāt?

Edgars. Bet protams.

Večuks (*paver durvis*). Interesanti gan – ar kādām tiesībām?

Edgars. Ar mājas saimnieka tiesībām.

Večuks. Ar kādas mājas saimnieka tiesībām?

Edgars. Ar šīs mājas.

Večuks. Nu gan ir brīnumi. Vai jūs esat pilnīgi vesels?

Edgars. Es nezinu...

Večuks. Šī ir mana māja.

Edgars. Bet tas nevar būt!

Večuks. Interesanti gan – kāpēc tad tā?

Edgars. Tāpēc, ka šai vajadzētu būt manai mājai.

Večuks. Varbūt, ka vajadzētu, bet nav.

Edgars. Kopš kura laika?

Večuks. Nezinu gan. Es te dzīvoju jau piecdesmit gadus.

Edgars. Cik?

Večuks. Piecdesmit gadus! Vai jūs labi nedzirdat?

Edgars. Viss var gadīties...

Večuks. Tad vajag aiziet pie ārsta, lai man – vecam cilvēkam – nav jābļautās.

Edgars. Jūs nevarat šai mājā dzīvot piecdesmit gadus, jo es to tikai divdesmit gadus atpakaļ uzcēlu.

Večuks. Nu gan ir brīnumi. (*Izvelk pasi.*) Ja jums kaut kas vēl nav skaidrs, tad lasiet šeit – es jau piecdesmit gadus kā esmu te pierakstīts.

Edgars (*skatās*). Bet manā pasē...

Večuks. Bet kur ir jūsu pase? Vai jums vispār ir pase?

Edgars. Nav.

Večuks. Kā tad tā? Bez pases taču nevar... Kur jūs liksieties bez pases?

Edgars. Es nezinu.

Večuks iznāk ārā un rūpīgi nopēta Edgaru.

Večuks. Nabadziņš. Tādā laikā bez žaketes un bez mājas.

Iznāk tumšos, askētiskos tērpos gērbusās Inga, Sandra un Laila.

Večuks. Tās ir manas meitas. Mēs te četratā dzīvojam.

Edgars. Bet kur es dzīvoju?

Večuks (*meitām*). Nabadziņš – viņš ir pazaudējis savas mājas...

Meitenes līdzjūtīgi šūpo galvas.

Večuks (*Edgaram*). Ko jūs tagad darīsiet?

Edgars. Es nezinu.

Večuks. Es jums ieteiktu nenokārt degunu un tūlīt pat doties ceļā, lai jo ātrāk sameklētu savas mājas.

Edgars. Kas cits atliks...

Večuks. Ejiet, meitenes, ejiet. Nav ko te blenzt uz svešu vīrieti.

Meitenes pazūd mājā.

Večuks. Man arī gadījās ķibe. Tas bija sakarā ar pieciem latiem. Nekādi nevaru atcerēties – vai es kādam esmu tos aizdevis, vai arī pats no kāda aizņēmos...

Jūs saprotat?

Edgars. Jā. Man ir... bija palikuši tieši pieci lati...

Večuks. Tas jau ir pavisam kas cits. Es redzu, ka jūs neesat mani sapratis. Es vēlū jums visu to labāko.

Edgars. Paldies.

Večuks pazūd mājā, bet durvis aiz viņa neaizveras. Edgars atiet maliņā un stāv, glāstīdams neredzamo kaķēnu. Durvīs parādās Elga un lēni viņam tuvojas, līdz apstājas blakus. Edgars atskatās un turpina glāstīt kaķēnu.

Elga. Vai jūs kādu gaidāt?

Edgars. Nē, es glāstu kaķēnu.

Elga. Kaķēnu?

Edgars. Jā. Viņš ir neredzams.

Elga. Vai jūs nepateiktu, cik ir pulkstens?

Edgars. Man nav pulksteņa.

Elga. Žēl... Bet manējais ir sabojājies... (*Skatās, kā Edgars glāsta kaķēnu.*) Drīkst, es arī paglāstīšu?

Edgars. Jā.

Elga glāsta kaķēnu, tas ņaud. Satumst. Ņaud kaķēns.

BEIGAS